

dramatiske Forfattere! Seer man hans Arbejder paa den danske Skueplads? Nei, aldeles ikke. Dernæst til Holberg, som den ærede sidste Taler nævnte først i den Række, han anførte. Ja, af Holberg see vi et Par Stykker om Mæret, og der har været Mær, da man kun saae eet Stykke af ham opført. Saa er der Heiberg. Hvormeget af Heiberg ligger ikke hen, som man kunde længes efter at see; jeg vil kun nævne eet Stykke, „Kong Salomon og Sorgen Hattemager“, hvormeget har Publicum ikke i mange Mær længtes efter at see dette Stykke opført? (Ville: Det er gaaet for 3 Mær siden!) Men med hvor langt et Mellemrum? Med et meget stort! Dernæst komme vi til et Stykke, som har haft en historisk Betydning, idet det angiver et Vendepunkt i vor Digning; det er Wesfells „Kjærlighed uden Strømper“. Dette Stykke har man ikke seet i mange Herrens Tider paa det kongelige Theater. Hvilken Betydning man end i det Hele taget vil tillægge det kongelige Theater, naar man vil tale om, hvilken Indflydelse — underordnet Indflydelse — det har haft i den dannende Udvikling navnlig for det kjøbenhavnske Publicum, der dog ikke altid i national Henseende ved sin Nærverelse har kunnet understøtte de Fremstillinger paa det kongelige Theater, som burde kunne siges at høre til den nationale Retning, saa maa jeg dog sige, at til at sætte Theatret paa den Throne i saa Henseende, som det ærede Medlem og mange Andre med ham have udtalt sig for, kan jeg ikke være mod. Man siger, at det er de fineste Strengene i vort aandelige Liv, som berøves os, hvis det kongelige Theater skulde synke ned under det Standpunkt, det nu indtager. Men det er jo dog sunket meget ned fra Fortidens Standpunkt — det indrømmede selv det ærede Medlem — og fordi det synker noget dybere ned fra dets nuværende Standpunkt, skulle derfor de fineste Strengene være berøvede Folkets Liv? Dette kan jeg ikke forstaae, endfjællige billige. Og saa taler man om, at det er et Bævn, som maaskee kunde overgaae vor Hær, vort hele Forsvarsvæsen, ja, dette er mig en endnu større Gaaede (Ville: Det har jeg heller ikke sagt!); det var i alt Fald noget Egnende, det

ærede Medlem sagde; naar man siger, at det ikke er blevet sagt, saa er det jo rene Talemaader, og jeg veed ikke, hvad disse skulle til. Saaledes som det blev sagt, skulde man troe, at der i Theatret var givet en aandelig Modstandskraft, som kunde bære anderledes oppe i Nød og Ulykke end et skjævt Forsvar under den danske Fane. (Ville: Nei!); ja, det skulde man troe efter det ærede Medlems Udtalelser, og jeg beklager meget, at Saadant skulde lyde i den danske Rigsdag. Naar man i det Hele taget vil tale om, at vi skulle have haft et nationalt Theater, er det efter min Overbeviisning saa langt fra Tilfældet, at dersom der skulde blive Spørgsmaal om, hvilken Betydning det kongelige Theaters Præstationer have haft for den folkelige Dannelse, saa maa jeg sige, at den er aldeles forvindende ved Siden af hele den store Udvikling, som vor Litteratur er undergaaet, og dens store Betydning for og Virksomhed i Folket. Man kan derfor tale nok saa meget om, hvormeget Smag man finder i denne Anstalt og dens Præstationer, og hvormeget Priis man sætter paa, at visse Kredse søge deres Dannelse der — man kan tale paa mange Maader om denne mindre Betydning, som det kongelige Theater ogsaa efter mit Begreb kan have haft — men gibe det en Hovedbetydning for Folkeligheden i Danmark, kan jeg paa ingen mulig Maade være med til. Og naar man saa endelig peger hen paa saadanne Ting som disse Bøndeskuespil, der ere opførte omkring i Landet, og som aldrig burde være omtalte i noget Blad, idet det Hele indskrænker sig til, at nogle unge Mennesker til fælles Fornøstelse og i et eller andet veldædig Medlem have indøvet et Stykke og spillet det for Venner og Bekjendte, — jeg siger, at naar man gjør Ophævelser derover, som om dette skulde have nogen Betydning og skulde indeholde et Bink om, hvilken Betydning den dramatiske Kunst har vundet selv for de lavere Samfundslag, saa kan jeg heller ikke være med til at underkribe en saadan Opfattelse af det Glete. Jeg skal slutte med at sige, at dersom vort Theater kan føre et stille, roligt Liv, med nogen Understøttelse af Statskasser, med jævnt gode Kræfter, som til Humsbehov kunne varetage Scenens Tærv, og hvis Præstationer staae et